

HIMIKO

(fragment)

Kyoto, primăvara anului 1559

„O pasăre cu un
Singur trup dar
Două ciocuri
Ciugulindu-se
De moarte”

Așa scrie un poet despre starea vremurilor noastre. Japonia e o țară în război cu ea însăși. M-am întors în orașul imperial împreună cu fratele meu. Și totul mi se pare aici atins de bătrânețe. Frumos și fără putere. Astfel este Curtea Împăratului. Dar și curtea shogunului a început să-i semene.

Cândva shogunul a însemnat puterea armelor, omul care îi stăpânea pe toți războinicii. Împăratul, inconjurat de regenți, era fiu al zeilor onorat de toți. Acum niciunul dintre ei nu mai are nicio putere. Conducătorii provinciilor au armele, au puterea, se luptă între ei și nu ascultă de nimeni. Numai la Kyoto lumea se întrebă pe cine trebuie să ascuți: pe Împărat sau pe shogun.

Împăratul și curtea sa privesc spectacole Nōh, scriu poezie, lansează mici corăbioare luminate pe lac.

Shogunul își aranjează pavilionul de argint după modelul imperial, și toate îmi par jocuri zadarnice. Până și copacii din grădina noii reședințe a shogunului sunt bătrâni, își poartă crengile plecate, ca o povară.

Am fost cu fratele meu să admirăm cireșii înfloriți, apoi i-am făcut o vizită shogunului.

Yoshiteru Ashikaga, cel de-al treisprezecelea shogun, era doar o umbră a conducătorilor de odinioară. Cu sprâncenele și dinții vopsiți, după moda de la Curte, era îmbrăcat somptuos, manierele îi erau elegante, dar vocea sa nu avea niciun pic de vlagă.

Puterea o lăsase în seama lui Miyoshi Nagayoshi, vicegubernatorul general. Acesta, la rândul-i, îl lăsase să conducă, în aproape toate privințele, pe un vasal al său, Maturaga Hisahide. Felul celor doi de a stăpâni era meschin, tiranic. Oamenii din Kyoto trăiau de azi pe mâine, fără nicio rază de speranță.

Shogunul ne-a primit ca să ne întrebe dacă îl vom sprijini. L-am asigurat că da, deși nu știu la ce i-ar fi folosit sprijinul nostru. Omul elegant și fără forță în glas din fața mea nu mi-a stărnit decât milă. Mi-a fost foarte limpede

că Miyoshi și Matsunaga îl vor omorî când nu vor mai avea nevoie de el.

– Să mergem acasă, Saburo, l-am îndemnat pe fratele meu. Kyoto mă întristează și mă îmbătrânește.

– A venit să-l vadă pe shogun tânărul senior din Owari, Oda Nobunaga. Nu știu dacă ai auzit de el...

– Nu... Veștile din Owari n-au ajuns până la mine. E o provincie destul de mică.

– Dar Nobunaga a ajuns repede să o stăpânească în întregime, după moartea tatălui său, care stăpânea doar un sfert din ea. I-a îngenunchiat pe toți vasalii, a trebuit să-și omoare vreo doi unchi și un frate mai mic, dar a răzbit. L-a ucis și pe administratorul shogunului.

– Și vine să-l viziteze? Un om îndrăzneț și hotărât.

– L-am văzut ceva mai devreme. Stătea în fața shogunului, dar am simțit în el de zece ori mai multă putere și curaj decât în Yoshiteru.

– Shogunul l-a invitat la un banchet diseară. Și pe noi de asemenea, își urmă vorbe Saburo. E nepolitic să nu ne ducem. Așa că hai să mergem, să-l cunoști pe Nobunaga cu prilejul asta. S-ar putea să fie singurul câștig din vizita voastră la Kyoto.

*

Banchetul a fost ținut cu întreg fastul și ceremonia tradițională a Curții Imperiale. Mie totul mi se părea din alte vremi: sala, felul în care era împodobită, hainele shogunului, aranjarea bucatelor... Slujitorii și curtenii se mișcau precum actorii din teatrul Nōh. Totul era ca dintr-o piesă, un joc de umbre și măști.

Doar tânărul din dreapta mea, îmbrăcat într-un chimonu viu colorat, părea dintr-o altă lume. Purta părul prins cu o panglică și nu avea fruntea rasă, ca samurarii. Mâncă cu poftă din toate bucatele oferite și părea că puțin se sinchisește dacă hainele și purtările sale se potriveau sau nu cu ale distinselor sale gazde.

Shogunul Yoshiteru înălță ușor din sprâncenele-i pic-tate.

– Cum vi se par mâncărurile din capitală, Nobunaga? îl întrebă el pe tânărul în chimonu colorat.

– Grozave, răspunse acesta, care tocmai dăduse gata ultimul rând de bucate ce i se pusese în față.

– Gustul și aromele sunt deosebite, pe potriva unei mese servite de domnia voastră, mai adăugă el golind ceșcuța de sake.

Dacă shogunul încercase să-l facă să se simtă stingher, ca un provincial în lumea pedantă și tradițională a capitalei, dăduse greș. Oaspetele nu părea omul care se stingherește ușor. Până și mișcărilor îi erau sprintene, libere, departe de înțepeneala marionetelor de la curtea shogunului.

Mi-am dorit pe loc să-l cunosc, singurul om viu dintr-o lume moartă. Saburo avea dreptate. Simțeau în el putere și curaj.

Înțelegându-mi gândurile, fratele meu mă prezentă conducătorului din Owari. Acesta își aținti asupra mea o pereche de ochi strălucitori, cu o privire teribil de pătrunzătoare. Apoi își abătu capul într-o parte râzând. Nu se sfia să râdă și nici să vorbească tare, printre oamenii cu purtări ceremonioase din jur.

– Sunteți daymo puternici, mă bucur să vă întâlnesc, ne zise el.

Apoi, în spatele evantaiului, îmi spuse:

– Sunteți singurele fețe vesele de aici. Simt că pot respira lângă domniile voastre.

M-a pufnit râsul. Îmi auzeam propriile gânduri.

La plecare am făcut câțiva pași împreună.

– Cum ați găsit banchetul shogunului ? îl întrebă fratele meu.

– Frumos și învechit, râse Nobunaga.

Și noi odată cu el.

Am trecut pe lângă un mic heleșteu, poleit cu argint în lumina lunii. Copacii din jur parcă prinseseră viață. Un vânt de primăvară începuse să adie.

Nobunaga își scutură, cu o mișcare iute și puternică a capului, două petale care îi căzuseră pe frunte. Mișcare de cal năvălaș, nerăbdător în iesle. Gata să-și muște frâul, dornic de luptă.

– Mai rămâneți la Kyoto ?

– Nu. Plec dis-de-diminează. Am văzut ce era de văzut. Trebuie să mă întorc în Owari.

Cuprinse cu privirea grădina, pavilionul banchetului, palatul shogunului, apoi urmă:

– Toate lucrurile de aici, da, vor să fie armonie, „wa”, știu despre asta, am auzit și pe la noi. Dar e o armonie falsă. Totul e o apă stătută. Bălțește. Nimic să pună stavilă apelor dezlănțuite din provincii.

– Împăratul și shogunul nu sunt în stare să țină în frâu o țară în război cu ea însăși, zise fratele meu când am ajuns în stradă. Și puțini sunt oamenii care pot înțelege lucrurile ca domnia voastră, Nobunaga-sama.

– Puțini sunt cei cu care mă pot înțelege. Ca domniile voastre.

– Calul ! strigă el scurt, spre slujitorii care așteptau la poartă.

Unul dintre ei răsări ca din pământ, cu armăsarul gata pregătit.

– Ne mai întâlnim, cât de curând ! ne spuse Nobunaga sărind sprinten în șa.

În câteva clipe dispăru în galop, urmat de oamenii săi. Tropăitul copitelor se auzi ca un ecou prelung în noapte.

– S-a făcut țândări armonia shogunului. Nimeni nu îndrăznește să gonească în galop pe străzile ăstea, observă Saburo.

M-am uitat la el. Râdea din toată inima.

– Lumea din jurul shogunului e o falsă armonie. Are dreptate Nobunaga.

Un anume gând nu-mi dădea pace. L-am rostit cu voce tare când am ajuns acasă.

– Frate, crezi că viziunea noastră are legătură cu... cele petrecute în seara asta ?

– Cu Oda Nobunaga?

– Poate. Și cu shogunul cel fără putere.

– Știu și eu? Nobunaga mi-a spus că a fost la Sakai, să vadă puștile aduse de barbarii din Apus. Îl interesează foarte mult, caută oameni care să le îmbunătățească. Să se poată încărca mai repede. Să țintească mai precis.

– Cei din oglindă nu sunt „barbari”. Îi simt ca pe frații noștri.

– Eu, de când l-am cunoscut pe Nobunaga, simt că bate un vânt de speranță.

– Vântul aduce mișcare, iar mișcarea stârnește furtună.

– Dar după furtună soarele va răsări. Trebuie să dărâmi întâi lumea veche, în care apa bălțește. Fără furtună nu o poți urni din loc.

– Dacă el e soarele care va răsări, presimt că va fi un soare roșu, scaldat în sânge. E ca un cal de luptă, își mușcă zăbala dacă trebuie să stea pe loc.

– Ai văzut că nu s-a plecat în fața shogunului, așa cum e obiceiul?

– Nu-i plac obiceiurile vechi. Și mi-a spus că nu se pleacă decât în fața împăratului, care e fiu al zeilor.

– Adică nu se pleacă în fața niciunui muritor. Cred că e un vestitor de vremuri și oameni noi.

– Dacă apusenii îl vor ajuta cu puștile lor, cu atât mai bine.

*

Nori negri se ridicau din provincii și se îndreptau spre Kyoto. Mai mulți conducători puternici doreau să vină cu armatele lor în capitală, să obțină un ordin de la împărat și să instaureze puterea shogunului.

Dar Ashikaga Yoshiteru trăia în spatele paravanului său colorat, în lumea sa frumoasă și armonioasă.

Locuitorii din Kyoto se prefăceau nepăsători, ziua își vedeau de treburile lor și umpleau străzile de larmă.

Seara se retrăgeau devreme în case, și pe străzi se lăsa o liniște apăsătoare.

Îmi răsuna în minte tropotul calului în galop, calul lui Nobunaga, singurul zgomot care spărsese tăcerea nopții cu luni în urmă.

– Ce ne interesează pe noi luptele samurailor ?

– Lumea cumpără prăjituri și lampioane colorate pentru sărbători. În Kyoto nu se va întâmpla nimic.

– Am auzit că o armată mare va porni încoace.

– N-o să ajungă până aici.

– Poate se termină cu Miyoshi și Maturaga.

În felul ăsta vorbeau negustorii de la tarabe, oamenii care se întâlneau la ceainării.

Armata de care se pomenea era condusă de Imagawa Yoshimoto, stăpânul provinciei Suruga, conducătorul bogatului și puternicului clan Imagawa. Din cea mai înfloritoare provincie a țărmului răsăritean se spunea că s-a ridicat o armată de 30.000 de oameni, gata să mărșăluiască spre capitală.

Întrecând în fast și eleganță curtea imperială, lui Imagawa Yoshimoto nu-i rămânea decât să facă pasul hotărâtor: să nu mai conducă doar o provincie, oricât de mare și bogată ar fi ea, ci întreaga țară. Să vină în capitală, să-l convingă pe împărat să-l numească shogun. Avea să fie în stare de o asemenea misiune ?

– L-am cunoscut pe Yoshimoto, îmi spuse fratele meu. Imită purtările shogunului, așa cum shogunul îi imită pe nobilii de la curte. Își lăcuiește dinții, își pictează sprâncenele. Se spune că în jurul său sunt cele mai frumoase doamne, care le întrec în eleganță pe concubinele imperiale. Are pavilioane splendide la reședința sa...

– Asta îl face conducătorul întregii țări? Conducătorul care să unească o țară dezbinată?

– Nu. După părerea mea nu e mai presus de shogunul Ashikaga. O imagine frumos pictată, atâta tot. E gol pe dinăuntru. Și mult prea încrezător în forțele lui. Asta s-ar putea să-l piardă.

– Însă, urmă Saburo, are o armată uriașă. Bogăția te ajută să înarmezi o grămadă de soldați. Nu știi dacă Yoshimoto e capabil să-i conducă. Sau dacă are generali potriviți pentru asta.

Odată cu tunetele și fulgerele ploilor de la începutul verii, soseau alte vești despre armata lui Imagawa Yoshimoto. Toată iarna și primăvara se pregăti pentru marea expediție. Acum se hotărâse să se pună în mișcare. Dăduse o proclamație: „Cei care împiedică înaintarea armatei mele vor fi doborâți. Cei care o întâmpină cu onoruri vor fi răsplătiți.”

Strălucirea armatei clanului Imagawa îi lăsa pe oameni înmărmuriți de uimire. Și proclamația lui Yoshimoto era făcută să-i sperie pe cei din provinciile mai mici.

– Știi pe unde urmează să treacă Yoshimoto în drum spre capitală? mă întreabă Saburo.

Am avut o presimțire.

– Prin Owari?

– Da. Cred că proclamația lui Yoshimoto e anume făcută pentru Oda Nobunaga. Yoshimoto îl consideră un puști obraznic, pe care îl va spulbera dacă îndrăznește să i se împotrivescă.

– Nu cred că Nobunaga îl va lăsa pe Yoshimoto să treacă pe teritoriile lui fără împotrivire.

– Vor încerca să-l înfrunte, fără îndoială. Dar cu ce șanse? În anturajul shogunului și la curte se vorbește că Imagawa are o armată de 40.000 de oameni. Nu vor fi fiind chiar atâția, dar 25 – 30.000, cu siguranță. Din Owari nu cred că se pot ridica mai mult de 4.000 de luptători.

– Yoshimoto vrea să-l nimicească pe Nobunaga. Clanurile Oda și Imagawa se luptă între ele de generații.

– Să-l ajutăm pe Nobunaga. Noi putem strânge o armată din provincia noastră. Nu ca alde Imagawa, dar vreo 10.000 de oameni, da.

– Armata asta trebuie pregătită. În plus, ar avea de străbătut o distanță de două ori mai mare decât de la Kyoto până în Owari. Shogunul și regenții și-au trimis deja oameni care să negocieze cu Yoshimoto.

– Îi privește.

De la o zi la alta aflam despre fortărețe care au fost cucerite de armata Imagawa, despre înaintarea ei triumfătoare spre capitală.

– E vorba de fortărețe de graniță. Și locuri pe unde țărani au strâns recolta și le-au lăsat pustii. Deocamdată n-a avut loc nicio bătălie însemnată, încerca să mă liniștească Saburo.

– Shogunul nu se teme de Yoshimoto ?

– Nu-l vede ca pe o amenințare. Mai degrabă ca pe un aliat. Un om care să-i ia o povară grea de pe umeri. Cât despre Nobunaga, Ashikaga spune că nu strică să i se dea peste nas, pentru că aici s-a arătat arogant și impertinent.

Am ridicat din umeri. Shogunul își contempla senin propria cădere.

Dar eu nu puteam să stau degeaba.

– Saburo, să-l convingem pe Nobunaga să-l prindă pe Yoshimoto în hărțuieli până când îi aducem ajutoare. Tu te duci să strângi armata noastră și s-o îndrepti spre Owari. Eu mă duc să-i vorbesc lui Nobunaga. Unde se află oare acum ?

– În castelul de la Kiyosu, bănuiesc. Acolo își are reședința. Vrei să-l vezi murind?

– Nu. Nu vreau să-l las să moară.

– Poate Imagawa Yoshimoto e omul potrivit să unească țara. La urma urmelor, eu l-am cunoscut destul de puțin iar tu deloc.

– L-am cunoscut pe Nobunaga. Și am simțit, ca și tine, adierea vântului aducător de speranță.

Evantaiul fratelui meu tăie aerul ca un semnal de luptă.

– Nu te las să mergi singură la Kiyosu. Te însoțesc. Și trimit pe cineva de încredere în ținuturile noastre, să ridice trupe. Asta nu strică în asemenea vremuri tulburi.

Am plecat la drum a doua zi în zori. Ne-am hotărât să călătorim deghizați. Saburo s-a îmbrăcat precum un samurai de rând, iar eu eram slujitorul samuraiului. Am gonit zile și nopți în șir până când am ajuns la Kiyosu.

Am găsit în preajma castelului un oraș prosper și vesel. Însă oamenii de aici urmăreau, cu suflul la gură, vești despre soarta conducătorului lor.

– Se pare că e iubit de supuși, observă Saburo.

N-am spus cine suntem decât la podul de la intrarea în castel. Paznicii s-au dus să întrebe dacă puteam fi primiți și s-au întors repede. Doi samurai înarmați ne-au condus în sala mare a castelului. Aici ne întâmpină Oda Nobunaga.

Purta un chimono albastru de pânză și, față de cum îl știam, își lăsase mustața. Veni spre noi cu pași sprinteni.

– În clipe grele se văd prietenii adevărați. Regină Himiko, e nevoie de sprijinul tău în luptă mâine.

– Mâine? Am venit să vă spunem că încercăm să aducem armata din ținuturile noastre. Amânați bătălia, hărțuiți armata lui Yoshimoto.

Nobunaga scutură din cap.

– Au căzut rând pe rând fortărețele care încercau să-i țină piept. Am pierdut acolo războinici destoinici. Nu mai am altceva de făcut decât să-l înfrunt. Se îndreaptă încoace. Dar sper să se oprească într-un loc pe care îl cunosc bine...

– Toate acestea se vor întâmpla mâine, adăugă Nobunaga surâzând. Acum oaspeții mei trebuie să se odihnească. Apoi, dacă vor dori, vor lua masa împreună cu mine.

Părea încrezător, la fel de liber și deschis în purtări cum îl văzusem la Kyoto.

Însă ofițerii și vasalii săi, pe care i-am întâlnit la cină, aveau fețele posomorâte. Ca și când și-ar fi văzut sfârșitul sumbru.

Atmosfera apăsătoare era întreruptă doar de râsul lui Nobunaga, care ne chemă lângă el și ne puse să-i povestim ce se mai întâmpla prin Kyoto. Nu s-a vorbit deloc despre bătălii și despre armatele Imagawa.

De două ori în timpul cinei au sosit mesageri. Nobunaga le-a citit scrisorile fără să le comenteze. M-am gândit că, probabil, nu avea încă destulă încredere în noi, ca să discute cu voce tare planurile de luptă. Dacă va fi avut așa ceva.

La sfârșitul cinei, stăpânul castelului le ordonă tuturor să meargă la culcare.

– Noaptea asta toată lumea doarme. Dimineată pornim la luptă, zise Nobunaga scurt, pe un ton poruncitor.

Am observat că doi dintre consilierii săi mai în vârstă încercau să-l convingă să se predea, să negocieze cu Yoshimoto.

– Mâine plecăm la luptă, repetă Nobunaga hotărât. Și le făcu semn să se îndepărteze.

Apoi se întoarse către noi.

– Camerele unde ați fost găzduiți vă sunt pe plac? Sper să vă odihniți bine după un drum atât de lung...

– Îngăduiți-ne să vă însoțim mâine în bătălie, îi spuse fratele meu.

– Prețuiesc mult sprijinul domniilor voastre. Dar nu îngădui să vă puneți viețile în primejdie. Plec mâine în zori. Puteți să mă însoțiți, dacă doriți, până la templul lui Hachimann. Îi voi aduce ofrande zeului războiului, singurul pe care îl venerez.

Nebun, curajos, nesăbuit.

N-am reușit să dorm. În castel domnea o liniște copleșitoare, doar lămpile vegheau aprinse. Aerul încins parcă stătea în așteptarea unei furtuni.

(Fragment din romanul în lucru Xipango.)

